

I anledning af kvindernes internationale kampdag, 8. marts 2015

Fra blowjob til hands up!

SÅ BLEV DET kvindernes internationale kampdag igen! I morgen går det løs, og jeg konstaterer at jeg tænker på det med et vist suk. Fordi jeg så gerne vil være fri. Fri for at skulle identificere mig med en bestemt gruppe, som jeg kun fra et enkelt afgrænset perspektiv tilhører. Og fri for at skulle føle mig forpligtet til solidaritet med netop *denne* gruppe; uafvendeligt i opposition til den meget oplagte kategori 'mænd'. Lade forskellen køre løbet. Jeg vil egentlig bare gerne have lov til at være et menneske.

LIGE INDTIL min datter på 14 år en aften på sengekanten spørger mig, hvad et *blowjob* er. Hun hører til den lidt langsomme slags, der stille og roligt vågner op til verden, og jeg føler mig helt bæret over at blive inddraget i alle hendes spørgsmål. Så jeg forklarer så godt jeg kan, hvorefter hun så også gerne vil vide, hvad et *handjob* er!

OG SÅ er det, at noget i mig bliver ramt. Her ligger det unge væsen og prøver at forstå, hvad den her verden består af; hvad den går ud på. Prøver at forstå, hvordan hun skal blive en del af den. Så opdager jeg, at jeg bliver flov. Jeg bliver flov over min samtid og flov på mit køns vegne over, at det ikke er lykkedes os at skubbe alt det lort tilbage, hvor det kom fra. Flov over, at jeg som mor og kvinde ikke kan dæmme op for det.

IKKE ET ONDT ORD om blowjobs. Eller om handjobs for den sags skyld. Handlingerne er der jo ikke noget galt med. Det er ensidigheden og den stærkt kønnede italesættelse i hele foretagendet, der trigger mig her i anledning af kvindernes internationale kampdag. Det er trist i sig selv, at kærlighed og sex i det almindelige sprog er blevet instrumentaliseret i en sådan grad, at vi er gået over til en markedsdiskurs, når vi taler om det: Vi udfører jobs for hinanden i stedet for at udveksle kærtegn, og vi scorer hinanden i stedet for at (hen)give os til hinanden. Ret trist!

MEN det bemærkelsesværdige i dén her sammenhæng er netop forskellen: Hvor er det lige i mediebildet og det offentlige rum, at der er ord for og eksempler på mænd, der tilfredsstiller kvinder - eller brænder for at gøre det? Hvor er der lystne penisser på plakaten, der kan stimulere og inspirere kvinders lyst? Hvor er der fortællinger fra kvinders perspektiv om lyst og deraf følgende vurderinger af mænd?

Der er selvfølgelig enkeltstående stemmer i landskabet, men det altdominerende blik på dette område er et mandligt blik og et instrumentelt blik. Det er markedets blik. Man kunne næsten fristes til at kalde det luderblikket. Hvis vi følger den kulturelle pil af stimuli fra omgivelserne og ind i den enkelte unge, må vi konstatere at unge piger skabes intensivt som tilfredsstillere af mandlig lyst. På helt samme måde som de i børnehævealderen skabtes som små lyserøde

prinsesser i Fætter BRs glitrende udstyr.

Det er stereotypernes paradys. Barbie og Ken har ikke levet forgæves, og vi skubbes ind i stadig mere snærende små æsker, hvor vores muligheder for at handle og skabe identitet bliver voldsomt begrænsede. Der er simpelthen for få farver på palletten!

SÅ HVORDAN skal jeg kunne trænge igennem til min datter med min mission om, at hun bare skal blive til lige præcis dén, som hun gerne vil være, når alt andet omkring os peger i en helt anden retning? Når hun med al tydelighed kan se - og i øvrigt dagen igennem får pumpet ørerne fulde af - at 'kvinde' betyder én der er genstand for begær og som gør alt for at leve op til det ved at sublimere sin tiltrækningskraft og dermed sin markedsværdi. Det er rå biologi. Og nærmest som en art anakronisme flyder den rundt midt i det højt udviklede videnssamfund; griber om sig og har fede tider. Kører showet.

KULTURENS MAGT er enorm, og jeg er kun en mor. Jeg trækker det korteste strå. I hvert fald på den korte bane og der i soveværelset. Så hvad får det mig til at tænke om kønsdebatten og ligestillingen, nu hvor der er anledning til at give den nogle ord med på vejen? Ja, her fra hvor jeg oplever verden, er status quo ikke en dækkende betegnelse. DET ER TILBAGEGANG! Og jeg føler mig flov. På vegne af min egen generation synes jeg, vi burde have været længere nu. Vi ved så meget og fylder alligevel så lidt; holder vores viden hjemme i privaten og lader markedspladsen tage hele scenen.

MEN på den lange bane? Vi kunne starte en klub, en (mod)bevægelse. Vi kunne begynde i det små og *brede armene ud*. Ændre den mentale håndstilling så at sige. Sådan som vi nu har set en mængde civile mennesker gøre i en velkomstgestus rettet mod de mange flygtende mennesker, der søger tilflugt i europæiske lande. Brede armene ud og invitere hinanden ind. Vi kunne *række hånden op* for en genrejsning af respektfuld og kærlig udveksling mellem mennesker; uanset køn og hvad der ellers findes af forskelle. Vi kunne forlade markedspladsen og finde et hyggeligere sted. Hoppe ud af æskerne og få farverne tilbage på palletten. Hands up, hvis du er med!

Så ja, jeg trækker skellet et øjeblik. Jeg hvæsser kniven og træder ind i kampen. Det kan også blive for selvfødt bare at ville være menneske.

Tina Lauritsen, marts 2015